

Offentligt samråd om ECB:s vägledning för väsentlighetsbedömning (EGMA) för förändringar i modeller för motpartskreditrisk

Vanliga frågor

1 Vad är syftet med vägledningen?

Vägledningen är inriktad på väsentlighetsbedömningen av förändringar i modeller som banker använder för att beräkna vissa kapitalkrav. Modellerna används för att fastställa kapitalkraven när banker inleder vissa transaktioner med kunder. Dessa kapitalkrav utgör en säkerhetsbuffert om banken skulle drabbas av oförutsedda förluster från sådana transaktioner. Banker kan använda interna modeller för att beräkna den risk de tar i dessa transaktioner, vilket sedan ligger till grund för att fastställa det kapitalkrav de ställs inför.

Vägledningen syftar till att ge en gemensam tolkning av väsentligheten avseende utvidgningar av och förändringar i interna modeller som används av betydande institut inom den gemensamma tillsynsmekanismen (SSM) för att fastställa motpartskreditrisk (CCR) och kreditvärdighetsjusteringsrisk (CVA). Om en sådan utvidgning eller förändring bedöms vara väsentlig ska den godkännas av tillsynsmyndigheten. En utvidgning eller förändring betraktas som väsentlig om vissa kvantitativa och kvalitativa krav i vägledningen uppfylls.

2 Varför publiceras vägledningen? Varför är den fokuserad på motpartskreditrisk?

Europeiska kommissionen har antagit tekniska standarder som fastställer kriterier för väsentlighetsbedömning för utvidgningar av och förändringar i bankers interna modeller för kreditrisk, operativ risk och marknadsrisk. IMM-¹ och A-CVA-² metoder, som används i mycket mindre utsträckning av bankerna, behandlas inte i vägledningen.

ECB ansåg alltså att det kunde finnas skäl att ge vägledning till de banker som står under ECB:s direkta tillsyn om hur utvidgningar av och förändringar i sådana

¹ IMM-metod: en banks interna modell för att beräkna motpartskreditrisk.

² Avancerad metod för mätning av kreditvärdighetsjusteringsrisk: en banks interna modell för att beräkna CVA-risk.

modeller ska bedömas, i görligaste mån utifrån de tillvägagångssätt som redan definierats av Europeiska bankmyndigheten (EBA) för andra typer av risk.

3 Vad är motpartskreditrisk och kreditvärdighetsjusteringsrisk?

I vägledningen behandlas modeller som används för att beräkna CCR- och CVA-risker för transaktioner med OTC-derivat och finansieringstransaktioner med värdepapper. CCR står i detta avseende för en banks förväntade exponering för grupper av sådana transaktioner i händelse av en motparts eventuella fallissemang. Den förväntade exponeringen är den förväntade kostnaden för ersättning som institutet kommer att ha när det gör en transaktion med en ny motpart.

CVA är en justering som görs utifrån en förväntad förlust från en sådan transaktion om en motpart fallerar. Denna justering är inte konstant över tiden eftersom en motparts kreditkvalitet kan förbättras eller försämrats. CVA-risk är ett mått på den risk som associeras med denna volatilitet.

I enlighet med kapitalkravsförordningen (CRR) kan finansinstitut använda metoden med interna modeller (IMM) för motpartskreditrisk och den avancerade metoden för CVA-risk (A-CVA) för att beräkna kapitalkraven.

4 Varför ligger fokus på OTC-derivat och finansieringstransaktioner med värdepapper?

Vägledningen fokuserar på OTC-derivat och finansieringstransaktioner med värdepapper eftersom exponeringen för dessa produkter beräknas annorlunda än för ett traditionellt lån. När det gäller traditionella lån är exponeringen i stor utsträckning fast. Vid OTC-derivat och finansieringstransaktioner med värdepapper beror exponeringen på utvecklingen av marknadsriskfaktorer såsom räntor och växelkurser, inom perioden mellan initieringen och löptiden för dessa produkter. Denna exponering mot utvecklingen av marknadsriskfaktorer medför en ökad komplexitet vid beräkningen av dessa produkters exponeringsvärden.

5 Vilka banker gäller vägledningen för?

Majoriteten av banker använder standardiserade metoder för att beräkna de förväntade exponeringarna för motpartskreditrisk eller för att beräkna kapitalkravet för kreditvärdighetsjusteringsrisken. Den här vägledningen är endast tillämplig för institut som står under ECB:s direkta tillsyn och som fått godkännande att tillämpa en metod för interna modeller i enlighet med del tre, avdelning II, kapitel 6, avsnitt 6 i CRR och för institut som står under ECB:s direkta tillsyn som har tillämpat en avancerad metod för att beräkna CVA-risk i enlighet med artikel 383 i CRR.

6 I vägledningen beskrivs en självbedömning som görs av instituten. Vilken roll har tillsynsmyndigheten i denna process?

Ett institut som står under ECB:s direkta tillsyn måste följa bedömningskriterierna i vägledningen när de bedömer väsentligheten avseende en förändring eller utvidgning i IMM eller A-CVA. Resultaten av denna självbedömning måste lämnas in till ECB, som kommer att granska resultaten av dessa bedömningar.

7 Vad är OTC-derivat och finansieringstransaktioner med värdepapper?

Derivat är kontrakt vars värde härleds från bakomliggande finansiella data eller tillgångar. OTC-derivat är kontrakt som handlas (i privata kontrakt) direkt mellan två parter utan att gå via en börs eller någon annan mellanhand. Exempel på OTC-derivat är ränteswappar och optionskontrakt.

Finansieringstransaktioner med värdepapper är transaktioner där säkerheter används för att låna kontanter eller vice versa. Ett exempel på en finansieringstransaktion med värdepapper är en repotransaktion eller repa. Vid en repotransaktion byts ett värdepapper, t.ex. en obligation, ut mot ett kontantbelopp. Den som mottar kontantbeloppet förbinder sig att köpa tillbaka säkerheten vid ett senare tillfälle.